

РЕШЕНИЕ

№ 6245

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Антон Стефанов, като разгледа дело номер **6039** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя Г. Манойлев, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, чрез адвокат Е. К. П. против Решение от 08.04.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 10116/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 114-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 515559-F536244/04.06.2020 г., издадено от П. В. П. – заместник – директор на ТД на НАП С., с което на търговско дружество [фирма] на основание чл. 182, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ е наложена имуществена санкция в размер на 20 183,31 лв. за нарушение на чл. 124, ал. 5 вр. чл. 125, ал. 1 от ЗДДС.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение, като постановено при нарушаване на закона, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при явна несправедливост на наложеното наказание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наказателно- процесуалния кодекс /НПК/. Основните доводи в жалбата са за бланкетност на съдебното решение, липса на произнасяне по възражения на жалбоподателя, допуснати грешки относно фактическите констатации,

водещи до формулиране на грешни изводи и неправилно, и необосновано съдебно решение.

В съдебно заседание касаторът [фирма] – редовно призовано, представлява се от адв. Е. П., с пълномощно по делото, която поддържа жалбата и претендира разноски, за което представя списък с разноски.

Ответникът по касационната жалба – Териториална дирекция „Национална агенция за приходите“ – редовно призован, представлява се от юрк. Н., с пълномощно по делото, която оспорва жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на разноските, представени от касатора.

СГП – редовна призована, представлява се от прокурор С., който сочи, че касационната жалба е основателна.

Административен съд – София – град, X. касационен състав, след като взе предвид становищата на страните, наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 218 и сл. от АПК, намери следното:

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна поради следните съображения:

За да потвърди оспорваното решение, първоинстанционният съд е приел, че актът за установяване на административно нарушение /АУАН/ и издаденото въз основа на него обжалвано наказателно постановление са законосъобразни като издадени от компетентни органи, при спазване на съответните срокове по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН и съдържащи съответните задължителните реквизити, посочени в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Съдът е приел за безспорно доказано с оглед събраните в хода на съдебното производство и приложените по делото доказателства, че жалбоподателят /касатор в настоящото производство/ е осъществил състава на нарушението по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС, като не е отразил в дневника на покупките си кредитно известие №[ЕИК]/29.08.2019 г. и кредитно известие №[ЕИК]/29.08.2019 г. за данъчен период 08.2019 г. По отношение на наложеното наказание районният съд е посочил, че последното е в определения от закона размер, както и че в конкретния случай не е налице маловажен случай и не следва да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. С оспорваното решение съдът е отхвърлил жалбата и е присъдил разноски на ТД НАП – С..

От фактическа страна съдът е приел, че на 31.01.2020г. в ТД на НАП-С., в хода на проверка за установяване на факти и обстоятелства на [фирма], регистрирано по ЗДДС е възложена проверка с Резолюция № П-22000119204813-О.-001/04.12.2019г. се установило, че в законоустановения срок по чл.125,ал.5 от ЗДДС от [фирма] е подадена справка декларация по ЗДДС за периода 01.08.2019г.-31.08.2019г. с деклариран нулев резултат. За същия период в хода на проверката е установено, че дружеството не е отразило получени кредитни известия подробно посочени в обжалваното решение. Неотразяването на кредитните известия в дневника за покупките е довело до определяне на данъка в по малък размер. Кредитните известия са били отразени в дневника за покупките отразени в данъчен период м.11.2019г. със закъснение два месечни периода. Прието е ,че е нарушена разпоредбата на чл.124,ал.5,вр. с ал.1 от ЗДДС. Съставен е АУАН и въз основа на него и НП.

От правна страна съдът е решил, че НП е издадено от компетентен орган. Наред с това е посочено, че безспорно дружеството е осъществило състав на нарушение по

чл.124,ал.5 от ЗДДС.

Съгласно посочената разпоредба регистрираното лице е длъжно да отрази получените от него кредитни известия в дневника за покупки за данъчния период през който са издадени, включително издадени от лица на които е прекратена регистрацията по този закон. В дневника за покупки за данъчен период м.08.2019г. [фирма] не е отразило получени от него кредитни известия.

Спазени са изискванията на закона, като АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни органи. Спазени са и сроковете за издаване на АУАН и НП. Правилно са посочени нарушените материалноправни норми, а именно тези на чл. 78, ал. 2 и ал. 3 и чл. 124, ал. 5 от ЗДДС, предвиждащи задължение за дружеството, като регистрирано по ЗДДС лице и като получател по кредитно известие по чл. 115, ал. 1 от ЗДДС да го отрази със знак минус в ДПр и СД за съответния данъчен период, който е месец август 2019 г. Това е направено през месец ноември 2019 г. или 2 месеца след периода, в който е следвало да бъде направено, поради което не може да бъде приложена нормата на чл. 182, ал. 2 ЗДДС, която регламентира по-нисък размер на имуществената санкция, при изпълнението на задължението в данъчен период, следващ периода, през който е следвало да бъде отразено издаденото КИ.

Решението е правилно.

Съгласно санкционна разпоредба на чл. 182, ал. 1 ЗДДС регистрирано лице, което не издаде данъчен документ или не отрази издадения или получения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период, което води до определяне на данъка в по-малък размер, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1000 лв. А според ал. 2 от същата разпоредба при нарушение по ал. 1, когато регистрираното лице е издало или отразило данъчния документ в периода, следващ данъчния период, в който документът е следвало да бъде издаден или отразен, глобата, съответно имуществената санкция, е в размер 25 на сто от определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 250 лв.

Настоящият касационен състав намира, че в изпълнение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН в обжалваното пред СРС наказателно постановление са посочени всички съставомерни признаци на деянието, влечащи съответната санкция. За да приеме това съобрази, че в НП изрично са посочени кредитните известия. Невключването на документа в отчетните регистри по чл. 124, ал. 1 ЗДДС несъмнено води до промяна на резултата по чл. 88 ЗДДС с размера на непосочения данък. Тези обстоятелства следват от механизма на начисляване и приспадане на ДДС. Посочването в АУАН и НП на размера на данъка съответства на хипотезата на чл. 182, ал. 1 и ал. 2 ЗДДС – "води до определяне на данък в по-малък размер". Същият е посочен в издаденото НП. Предвид изложеното до тук съдът намира, че дружеството не е изпълнило задължението си в нарушение на чл. 124, ал. 5 ЗДДС.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 вр. чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК, Административен съд – София – град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.04.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 10116/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 114-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1